

עלידי שמואל בן-עמי, מפסלי מוסיאון-השעווה. ב.מיגדל שלום בתל-אביב. בן-עמי התפרסם בעיקר בפסלים שהוא נוהג לעשות מחבילות מרגרינה.

פיסול הוא אחד מתחביביה של שושנה דמארי. היא אוהבת גם לעסוק בציור. כאן היא מצולמת ליד פסל מחימר, שנעשה בדמותה

את הפנים אלי, כי על הבימה אני רחוקה מאנשים. ציירים שראו את עבודותיה יעצו לה לא ללמוד ציור. גם כשהיא התחילה לשיר אמרו לה לא ללמוד זימרה.

ציור שושנה אוהבת לצייר נופים ואנשים. בכל דבר אני רואה פרצופים, היא אומרת. בעצים, בכדים, בבתים. אולי זה מתוך רצון לקרב

מתפנה לצמות בטלוויזיה. קודם כל, מבט לחדשות. הסידרה התיעודית "עמוד האש" מעניינת אותה. והקומדיה "שלושה בדירה אחת" משעשעת אותה.

בישול מיטבחה של הזמרת שושנה דמארי נוצץ מניקיון. היא אינה מגזימה באכילה, ומדלגת על ארוחת-הבוקר. בערב היא

שושנה דמארי אוהבת להיות בבית, לחיות חיים שקטים, לצייר, לבשל ולבלות בחברת בעלה, אהובי-נעוריה

המבט, זה לא אותו... כל דבר. לא עמדו בוה, והחזירו את הכלבה. שושנה לובשת שימלה רחבה — צירוף של כותונת גברית ארוכה וגלביה. על פניה איפור קליל. הציפורניים מטופחות, משוחות בלאק סגול-כהיר. השפתון המבריק שלה תואם לצבע הלאק. על אחת האצבעות

טבעת גדולה, עבודת-יד תימנית, ובתור כה אבן תכלת פרסית. במיספרה לא ביקרה כבר שנים. את שיערה המתולתל היא חופפת לבר, שמה רולים קטנים, מניחה לו

אוהבת יותר מכל שירה, היא אומרת שאין שיר מסוים, ושתמיד שואלים אותה את השאלה הזאת, אבל כיום נרמה לה שהיתה בוחרת כזה יעבור. "השיר מספר על התפתחות יחסים של זוג, שהגיע לגיל מסוים, אבל הקשר והאהבה ביניהם עדיין קיימים, למרות השנים הרבות שחלפו", היא אומרת. רמו לקשר שלה עם בעלה? "אם אני אומרת שאני אוהבת את השיר, כנראה שיש כזה משהו", היא עונה, כועסת מעט על מה שנראה לה כחיטוט. את בושמי, יליד עיראק, המבוגר ממנה בכמה שנים טובות, הכירה כאשר היתה בת 13. היא עזבה את בית-הורים בראשון-לציון, וכאה ללמוד בסטודיו לדראמה, שאותו ניהל שלמה. היא נהגה לישון על מחצלת בסטודיו, יחד עם עוד כמה בנות, שהגיעו מחוץ לעיר. בתוך זמן קצר השתלבה בהופעות, כשירה וריקוד. שימלת-ההופעה ונעליים לא היו לה, והיא נאלצה להשאיל מחברה. גם ממידתה. בשכונה בראשון ריכלו שהיא יצאה לתרבות רעה, אבל אביה, הרב של השכונה, אמר שזה בסדר, ושהומן יוכיח. הוא היה אדם פתוח, שהבין את שאיפות בתו, וטען בעקשנות באוזני שכניו: "תשמעו אותה שרה, ואז נדבר!"

כל הכנות בסטודיו היו מאוהבות בשלמה. שושנה החליטה שהיא תנצח, והיא לא הצטרפה להתאמץ יותר מדי כדי להשיג אותו. הוא הפך להיות

חיבת החילבה שושנה אוהבת חילבה. בתצלום: במיסעדה יום-ההולדת של ידידה, הצלם סמי בן-גד. משמאל: יפה ירקוני.

להתיישב, ואחר-כך מעצבת את צורתו בידיים. "הכל על זמן הישיבה במיספרות", היא אומרת, "אני מכירה את עצמי הכי טוב, ויודעת איפה לשים כל שערה. יש לי חוש לפרופורציה, ואני לא צריכה שמישהו אחר יעצב לי את התיסרוקת. הריצה לספר באה מחיטוב-ביטחון וחוסר-יריע."*

"שיחקתי ג'ולים עם הבנים"

יצוליה-טלסון קוטע את השיחה. היא חוזרת אחרי כמה דקות, מחייכת. מעריך צעיר — ילד, היא קוראת לו — התחיל לשיר לה בערבית שיר שלה, דחלה עיונכ (בגלל עיניך).

מעריצים-גברים יש לה, בוודאי, כל הזמן, אבל היא לא אוהבת לדבר על הנושא הזה. אומרים לה, כטלפון או פניס-אל-פנים, את נשית, את יפה. "זה מחמא" היא אומרת, "אבל זה לא אומר שצריכות להיות לזה תוצאות." כאשר שואלים אותה איזה שיר היא

אמרגנה, והקאריירה שלה התחילה לפרוח. כשהיתה בת 16, החליטו להתחתן. בתעודת-הנישואין הם שיק רה, והוסיפו שנה לגילה.

שושנה נולדה בעיר דאמאר, בתימן, בערב פסח. התאריך הנוצרי לא ידוע לה. את גילה היא לא מגלה. "למה אני צריכה לגלות?" היא שואלת. הוריה קראו לה שוריה עלישם פרח הנקרא שודי. כשהיתה בת שנה, עלו הוריה לארץ עם חמשת ילדיהם. שושנה היתה בת-הזקונים. בגן שינתה הגננת את שמה.

מספרת שושנה על ילדותה: אני אף פעם לא אומרת שהיתה לי ילדות קשה, למרות שלא היו קוראים לי לאכול, כי לא היה מה, ולמרות העוברה שלא היו לנו צעצועים. הייתי עושה בובות וכדורים משאריות בדים וגרביים ישנים. עד היום נשארה לי התשוקה הזאת, ואני עושה בובות, לא רק כדי ליצור משהו אמנותי, אלא לעשות משהו בשבילי, שאני אוהבת, כמו שהייתי קטנה.